

NÁVŠTĚVNÍCI BAZARU SVOBODY

BUĎTE NÁM VÍTANI!

VÁCLAV TESAŘ.

Václav Tesař

...majitel moderně zařízené...

Hostinské Místnosti

v srdci české čtvrti na sev.-vých. rohu 16. a William ul., Omaha

Pan Václav Tesař jest jedním z nejpodnikavějších a horlivých pracovníků spolkových a příspěvkatelem na každou národní věc. Hlavní zásluhou jeho jest, že horlivě vždy od počátku pracuje pro České Národní Sdružení, jehož zastává místo předsedy až do dnešního dne. Pan Tesař narodil se v Chotěboři, kraj Čáslav, v Čechách, roku 1870. Jako malý hoch naučil se na menším hospodářství znáti co práce jest. Vychodil tamní obecnou a měšťanskou školu, mezi tím pomáhaje při různé polní a hospodářské práci. Byl schopen vykonávati vše, čeho při hospodářství potřeba bylo, avšak veliká touha po něčem jiném, pro svůj budoucí život, stále jej znepokojovala. Jednoho krásného červencového rána, stojí s ranečkem v ruce před otcem svým, loučil se, by do světa se vydal do učení. Po dvou letech jako pekařský tovaryš obdržel svoje vyučovací vysvědčení. Ve své pracovní knížce nalezl následující vytištěný článek: Neomezujte se na jedno místo, cestujte, poznávejte jiné mravy, jiné lidi atd. To bylo právě po čem toužil. Počal cestovati počátkem dubna roku 1888 a po roce cestování zakotvil 20. prosince v Čáslavi. Na jaře roku 1891 nastoupil vojenskou službu. Koncem července obdržel povolací listinu a přidružen byl k osmému pluku dragounů. Po třech měsících služby byl vyvolen mezi jinými do poddůstojnické školy, což se mu dosti zamlouvalo, avšak jako nepřítel militarismu odbyl svoji vojančinu pouze že byl tak přinucen vykonati. Když byl svoji vojenskou lhůtu odbyl, odebral se přes Vídeň ku svému rodnému domovu. Po dvou letech pak se oženil se sl. Marií Vařečkovou, s kterou oddán byl v Chotěboři. Během téměř 6 let rozmnožena byla rodina na 4 děti, z nichž nejstarší Ladislav přítomně slouží jako důstojník v armádě Strýce Sama v dálné Francii. Dnes rodina Tesařova čítá 5 dětí. Nejstarší, jak uvedeno, Ladislav — Jaroslav, navštěvující vysoký obchodní školu — Marie, rovněž navštěvuje obchodní školu — František a Rudolf navštěvují obecnou školu Comenius. V roce 1902 rozhodl se pan Tesař na dlouhou zkušební cestu do Ameriky, když si byl umínil zaříditi sobě nějaký prospívající obchod. Že však

finance byly po zaplacení stravy a bytu velmi malé, byl nucen vyhledati sobě zaměstnání v místních jatkách. Vydělek byl však ze začátku velmi nepatrný, avšak později mzda stále byla lepší. Pracoval neúnavně často až do pozdních hodin, by co nejdříve umožněno bylo mu povolati i svoji rodinu do této slibné nové vlasti. Že Amerika jest země všech možností, poznala manželka p. Tesaře po svém příjezdu, neboť při nedávném loučení se propouštěla p. Tesařova svého manžela jako pekaře a v Americe se s ním setkala jako s osvědčeným řezníkem; totiž byl pan Tesař členem řeznické unie. Ještě tohoto roku počal pracovati pro dnes již zesnulého p. Adolfa Svobodu, pekaře na 15. a William ul., kde pracoval 4 roky. Jelikož zdraví však nesloužilo, rozloučil se s pekařinou a nalezl sobě zaměstnání ve zdejší slévárně, kde zůstal téměř 2 roky. Když pak p. V. Vak vykoupil pekárnu od p. R. Kirchnera, věnoval se p. Tesař rozvázení pečiva, kde setrval až do roku 1911, kdy pak od bratří Divišů vykoupil hostinskou živnost v bývalé síni Metzové. Od té doby pan Tesař napájí žízňivé a syti hladové již na třetím místě a v přítomné době obchoduje v hořejší uvedeném místě. Jak již dříve uvedeno, pan Tesař vždy jevil velký zájem o práci spolkovou a jest členem mnoha různých organizací. Byl zakládajícím členem Vzdělávací Besedy Havlíček, jež byla po čase změněna a převedena na Sociální Sekci Karel Havlíček Borovský. Též byl zakládajícím členem zaniklého však již Svazu Svobodomyšlných. Jest též členem Těl. Jed. Sokol Omaha. Dále patří ku řádu Omaha, Česko-Slovanský Podporující Spolek, jehož jest vysloužilým předsedou, a řádu Palacký č. 1. Z. Č. B. J., jehož byl dvakrát delegátem ve sjezdu obdáváním v Omaze a Cedar Rapids, kde pilně pracoval a usiloval o zvýšení platební tabulky. Byl též delší čas majetkovým výběrem Těl. Jed. Sokol. Jest rovněž členem amerického řádu Eagles, omažské odbočky, ku kterémuž přináležejí již téměř 6 let. Rodina p. Tesaře těší se velké oblibě v kruzích českých za svoje pravé krajanové přátelství ku každému a všim právem hodna jest úcty všech, kteří rodinu znají.

Vojska, s kterými Kyrus mladší vypravil se do Persie, shromážděna byla v Malé Asii. Kyrus provedl rychlý postup přes Persii, bojuje proti barbarským hordám svého bratra a jeho vojska vítězila hlavně proto, že byla obdivuhodně zkázněna. Plány Kyrusovy se dařily, nicméně se shromáždily, když v bitvě u Cunaxe, jež zahájena byla úspěchem jeho zkázněných vojsk, byl usmrcen. Deset tisíc řeckých bojovníků se ocitlo bez vůdce tisíce mil od své domoviny. A aby míra trpkého osudu byla dovršena, jejich důstojníci vyhlášení byli do zasedání k vyjednávání o podmínkách a pobiti do posledního muže.

A tu objevil se Xenofón, dobrovolník bez důstojenství a postavil se v jejich čelo. Pronadil k nim skvělou řeč, již dodal jim ducha, a nastoupil skvělý svůj ústup, známý jako Anabase Deseti Tisíc. Provedl s velkým úspěchem tento ústup nepřátelskou Persií a přes sněhem pokryté hory Armenie, obhájuje se proti perským hordám a kurdským rotám. Dorazil do Trapezuntu při Černém moři po všech těch strašlivých svízlech s poměrně malými ztrátami.

Nicméně nesnáze jejich v Trapezuntu nebyly skončeny. Xenofón byl nucen vystoupiti v úloze diplomata, aby získal si přízeň a dobrou vůli řeckých měst při Černém moři. Vyjednával i s thráckým králem Scythem, který pokoušel se jej zavraždit, jakož i s místodržícím Sparty. Zde pak jeho dobrovolnická armáda se rozšla. Mnozí vrátili se do Řecka, jiní dali se do služeb Sparty a pomáhali při osvobození různých řeckých měst v Malé Asii. Xenofón líčí osudy této výpravy poutavě, jakkoliv snaží se tu snést mnoho chvály hlavně na svoji osobu.

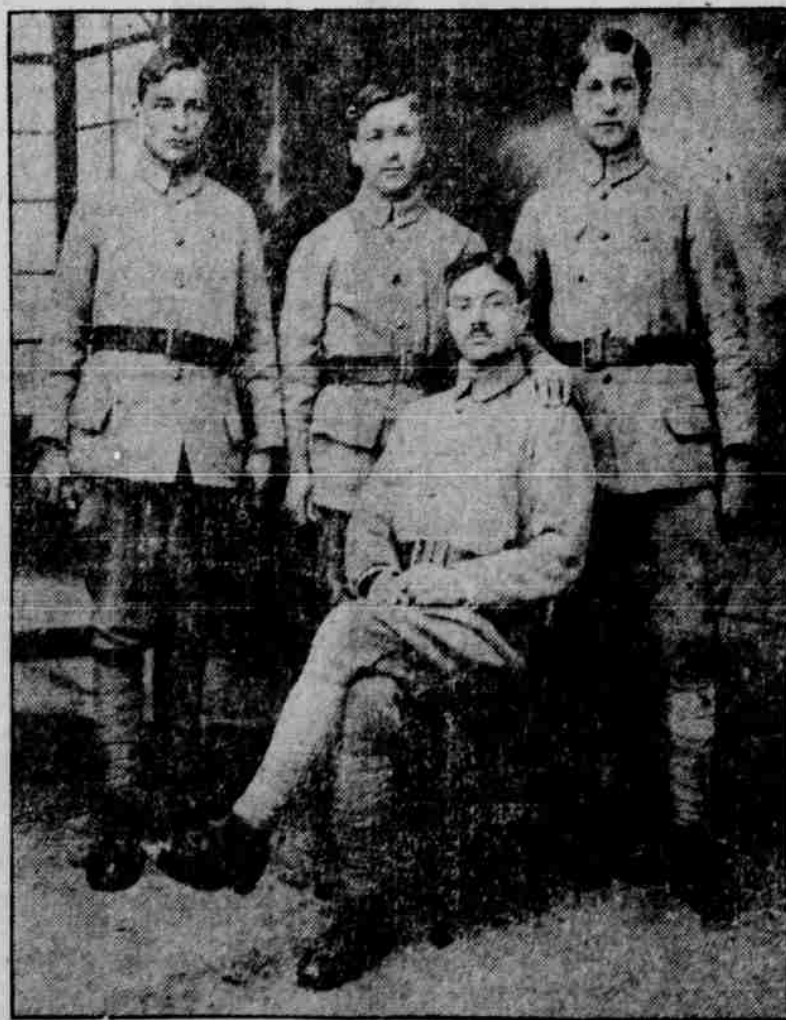
Skvěle líčí cestu zemi, která byla zcela neznáma řeckým dobrovolníkům. Popisuje města, kterými výprava táhla, krásné líčí plaviny, horské průsmyky a svoje manévry v neznámých jemu krajích. Líčí v knize té zajímavě různé výpravy, Kyra, Klearcha, Proxena a Menona, jakož i řadu jiných. Z jeho knihy poznáváme, že klepy a skandály byly už tehdy zakořeněny v lidstvu a nevyhnula se jim ani vojenská výprava. A k této anabasi řeckých dobrovolníků přirovnává se cesta československé armády Sibiří.

Po ústupu z Ukrajiny československá vojska nějakou dobu strávila v okolí Moskvy a některé její oddíly dokonce pomáhaly i udržovati pořádek v novém kapitolu ruské země. Československé vojsko zachovávalo naprostou neutralitu ve vnitřních zápasech Ruska, jakkoliv bylo sehopo státi se významným činitelem, kdyby chtělo přikloniti se na tu či onu stranu. Československé vojsko ale jednalo se o to, aby co nejrychleji dostalo se z Ruska a stanulo na půdě Francie, kde byla příležitost bojovati proti Německu. Profesor Masaryk vyjednal s bolševickou vládou, že odjezdu československých vojsk přes Sibiř do Vladivostoku, a odtud dále přes Spojené Státy a Kanadu do Francie nebude kladeno žádných překážek.

Z líčení kapitána Hurbana, který před časem přijel do Spojených Států z Vladivostoku, je známo, že československá armáda, aby odstranila všechny pochyby bolševiků, vydala jim velké množství svých vojenských zásob a válečného materiálu v ceně miliardy rublů. Čechoslováci tehdy měli za to, že bolševici jsou čestní lidé a že aspoň dodrží závazky smlouvy, kterou podepsali. Jistou nedůvěrou vzbudilo, že bolševici mezi našimi vojáky agitovali, aby připojili se ku jejich branným silám, ale to vysvětlovalo se okolností, že nechtěli se dosti bezpečnými a ochrana poskytovaná lotyšskými pluky nedostačovala.

V té době ale německí agenti, jimiž Moskva je přeplněna, začínali roztahovati pletivo svých intrik. Ngodvázili se zaběhiti svoji nekonalou práci, dokud československá vojska nalezala se v okolí Moskvy a byla schopna jako jediná neporušená vojenská organizace v Rusku smést bolševiky i s jejich německými náseptači. Jejich odvaha rostla postupně se vzdalováním se československých vojsk od Moskvy. Němci sestavili si dáblský plán, dle kterého československá armáda měla být zničena po částech a k tomu nejlépe hodila se

jim Sibiř, kde za pomoci sovětu, ovládaných do značné míry bývalými německými a maďarskými zajatci, chtěli zadržovati vlaky československého vojska tak, aby rozdělili oddíly tyto na malé části, s nimiž byla by snadná práce. Dnes víme, že podceňovali odvahu

ZE ZÁKOPŮ V HALIČI K NAŠÍ ARMÁDĚ DO FRANCIE

Zapůjčeno laskavostí The Lincoln Star.

Ze zákopů v Haliči do ruského zajetí, ze zajateckého tábora do československé armády na Rusi a odtud přes Arktické moře a Anglii do Francie k československé armádě je cesta, kterou vykonali tyto stateční čtyři dobrovolníci, kteří nepochybně již bojují za svobodu svého národa a bezpečí demokracie v zákepech ve Francii. — Jsou to od leva k pravu: Ignát Hrdlička, Moravan; Martin Nebešák, z Lužáněk v Čechách; Frant. Zavřel, z Lužáněk, a Frant. Bartoň. Benjaminem této skupiny je Ignát Hrdlička, který v mladém věku povolán byl do zbraně rakouskou vládou, ale při první příležitosti přešel k Rusům, jak o tom psal svým příbuzným v Crete, Neb. Všichni jsou šťastni, že dostali se z rakouského žaláře a jakkoliv vykonali cestu plnou svízeli a útrap než dostali se do řad československé armády, jsou dnes šťastni v krásné Francii, kde doufají se v řadách bojovníků za světovou demokracii náležitě uplatniti.

našich statečných hochů, kteří při první příležitosti proradným rotám, ovládaným Němci a Maďary, dali patřičné za vyučnou.

Sověty kladly překážku za překážku odjezdu vlaků z československým vojskem. Zadržovaly vlaky — nyní víme, že bylo to na nátlak Němců a podle předem stanoveného plánu — a snažily se i

jinak co nejvíce rozptýliti československé sbory. Naši hoši projevili v těch dobách nad lidský takt. Vyjednávali a zase vyjednávali, jakkoli mohli smést smečku bolševických zrádců i s jejich německými a maďarskými pomocníky jako nepřijemný hmyz. Bolševici a ozbrojení německí a maďarští zajatci šli ve své drzosti tak daleko, že střelili i na vlaky československého vojska a jinak snažili se vyprovokovati srážku. Byla to situace strašlivá, ale naši hoši snažili se překonati všechno svým klidem, doufajíce, že dostanou se přece do Vladivostoku a odtud na západní frontu.

Pohyb vlaků s československými vojáky zahájen byl ze Samary. Do Samary celá řada českých pluků pochodovala pěšky. V Samare shromáždilo se více jak 50.000 československých vojáků a zahájili pohyb na východ počátkem dubna. Cesta, jak už výše řečeno, pro četné překážky byla pomalá. Nová omezení byla vymyšlena sověty a naši byli nuceni skládati zbraně a ponechávány byly jim jenom pušky pro stráž. Hlavně v Penze složeno bylo mnoho zbraní, střeliva a válečného materiálu.

Až do 26. května jakž takž zdálo se, že panuje přátelský poměr mezi československými vojáky a sověty. Došlo sice již před tou dobou k pátkám tu i onde, které skončily vždy vítězstvím našich, ale na povrch ještě panovala zdánlivost přátelského poměru.

Bolševický ministr války, Leon Trocký, na nátlak německého vyslance hraběte Mirbacha, který odpykal svoje intrikářství později smrtí, vydal rozkaz, kterým nařizovalo se sovětům, aby zadržely Čechoslováky, odzbrojily je a v případě neuposlechnutí je postřílely. Když pak sověty pokusily se pod vedením německých a maďarských důstojníků uvésti rozkaz v platnost, došlo k srážkám současně v několika místech podél železnice sibiřské a než kouř z těchto bitek se rozptýlil, Čechoslováci měli ve své moci valnou část sibiřské železnice.

Naši vedli pak již otevřenou válku proti bolševikům koncem května. Již v posledních dnech měsíce máje měli ve své moci několik měst při sibiřské železnici, jichž dobytí je důsledkem nepřátelského stanoviska sovětu k armádě. Není znám doposud přesný postup událostí koncem května a začátkem června, ale z toho, co k nám došlo, dá se souditi, že prvního důležitějšího vítězství dočili českoslovenští vojini v Penze.

Zde 27. května sověti snažili se odzbrojiti československé vojiny úplně a zbaviti je i posledních těch několika pušek, jež byly jim ponechány. Naši v Penze již před tím složili 6.000.000 patron, 50.000 pušek a sedm baterií, vedle jiného válečného materiálu, ponechavše si jenom asi 180 pušek na každých 800 mužů. Když vyjednávání mezi sovětem a vůdci československého vojska nevedlo k cíli, došlo k boji. Jakkoliv československé oddíly byly špatně vyzbrojeny, dobytí Penzy dne 29. května odpoledne při poměrně malých ztrátách. Čechoslováci měli padlých a raněných asi 80, rudi gardisté a jich spřežení 200. Hned po té v městě kontrolovaném Čechoslováky, zřízena byla vláda z živlů protibolševických.

V Irkutsku, jak zprávy nasvědčují, došlo k boji mezi Čechoslováky a rudými gardami dvakrát. Po prvé, když na vlak s neozbrojenými československými vojiny podniknut byl útok bolševickým gardami pod velením německého důstojníka a po druhé, když spojené sbory bolševické a německo-maďarské byly úplně vytlačeny z města. Datum prvního utkání nemáme. Víme jenom, že po střelbě bolševiků a Němců z kulometů, umístěných v oknech stanice, naši hoši s holými takřka rukama v pěti minutách zmocnili se kulometů i celé stanice a ve chvíli bolševici byli odzbrojeni. Němci a Maďari, dopadení se zbraní v ruce, byli popraveni.

Podle došlých zpráv, v minulých dnech potvrzených americkým konsulem, bolševicko-německo-maďarská armáda po druhé poražena byla v Irkutsku dne 5. července a od té doby město toto nalézá se v moci československých vojsk. Dle zpráv, jež došly hlavně z něme-